

Læger har udført et stort, opofrende og pligtopfyldende Arbejde overfor Sygekasserne og har ogsaa stillet sig meget imødekommende overfor Kasserne, men naar Lægerne optræder som Organisation, bliver Forholdet undertiden lidt vanskeligt. I en Forhandling mellem Sygekasserne og Lægerne staa Sygekasserne i Regelen ret magtesløse. Sygekassernes Medlemmer ønsker at faa Lægehjælp, og det er jo ogsaa Lovens Forudsætning, at de skal have det, og derfor bliver Resultatet af Forhandlingerne i Regelen, at Sygekassernes Organisationer maa bøje sig, ja, der er i Grunden ikke megen Forhandling, thi Lægerne stiller som Regel et Ultimatum, som Sygekasserne maa bøje sig for. Jeg tror, det var godt, om der i Loven blev indsat en Bestemmelse, som paa dette Punkt kunde hjælpe Sygekasserne en lille Smule.

I den nugældende Lovs § 21 er der aabnet en særlig Ventil med Hensyn til Kravet om, at en statsanerkendt Sygekasse skal yde Lægehjælp til sine Medlemmer, idet det bestemmes, at naar der er Vanskeligheder ved at skaffe Lægehjælpen, eller Udgifterne i det nævnte Øjemed er alt for store i Forhold til Kassens økonomiske Evne, saa kan Ministeren „efter Indstilling fra Sygekassensævnnet midlertidigt, dog kun for Tidsrum af indtil et Aar ad Gangen, helt eller delvis, fritage Kassen for at yde saadan Hjælp mod en passende Forøgelse af Kassens øvrige Ydelser“. Jeg kunde ønske denne Ventil noget større, om jeg saa maa sige, saa der kom en Bestemmelse om, at det kunde tillades Medlemmerne selv at betale Lægen mod, at de siden fik en vis Del deraf, 60 eller 75 pCt., godtgjort hos Sygekassen. Det skulde naturligvis ikke være nogen Regel, men en Udvej, der kunde anvendes, naar der kom saadanne Vanskeligheder i Forhandlingerne mellem Sygekasserne og Lægerne. Det kunde maaske ogsaa hidrage til, at Lægerne ikke blev brugt saa meget. Naar Sygekasserne skal betale det hele, kan det naturligvis ske, at Medlemmerne er noget for ivrige til at sende Bud efter Lægen; men hvis de selv skulde betale Regningen og kun fik en Del deraf refunderet, blev der maaske derved sat en Hemsko paa denne Ivrighed.

I øvrigt kan jeg henholde mig til, hvad mit Partis Ordfører har udtalt.

Raffnsø: Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men kunde væle lidt ved de to Statistikker, som fin-

des i Bilag 2 til Sygekasselovforslaget og i Bilag 1 til Lovforslaget om Invaliderente. I Sygekasseinspektoratets Udtalelse, som findes under Bilag 2 til Sygekasselovforslaget, anføres, at i et Bilag til den Betænkning, der afgaves af det ved Lov af 19. Maj 1910 nedsatte Udvalg, findes den Oplysning, at „Antallet af Personer, lidende af hyppig tilbagevendende eller uheldelige Sygdomme eller Legemssvagheder, som medfører eller skønnes at kunne medføre en væsentlig Indskrænkning af deres Arbejdsevne“, den Gang ansloges til 200 000 Personer over 15 Aar, hvilket med det nuværende Befolkningstal skulde blive 224 000. Hvis dette Tal gjaldt for hele Danmarks Befolkning, vilde hvert 14de Menneske være kronisk syg, men da hele Danmarks Befolkning ikke er over 15 Aar, kan man vel nærmest sige, at af dem over 15 Aar vil hvert 8de eller 10de Menneske være kronisk syg. Jeg tror dog ikke, at det danske Folk er saa svageligt, at der er saa mange, hvis Legemssvaghed medfører en væsentlig Indskrænkning af Arbejdsevnen.

I Modsætning hertil angives i Bilag 1 til Forslag til Lov om Invaliderente Antallet af de Personer, hvis Arbejdsevne er varigt forringet paa Grund af kronisk Syge, Vanførhed eller anden Abnormitet, til 41 270 Personer mellem 16 og 65 Aar. Dette vil sige, at hos hvert 72de Menneske af Befolkningen er paa Grund af kronisk Sygdom, Vanførhed eller anden Abnormitet Arbejdsevnen forringet i den Grad, at de er tjenlige til at faa Invaliderente. Jeg vil antage, at denne sidste Statistik er den rigtigste, den første Statistik kan jeg neppe tro paa.

I den gensidige Landbosygeforening, som er statskontrolleret i Henhold til Sygekasselovens § 34, har vi forsøgt at faa Spørgsmaalet om de kronisk syge besvaret for den Del af Befolkningen, som ikke kan være Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser, idet vi fik udarbejdet en Statistik over, hvor mange af vore Medlemmer der kunde tænkes at lide af kronisk Sygdom. Denne Statistik blev udarbejdet for Aarene 1916—17 og blev udarbejdet paa den Maade, at alle de Regninger, som kom ind til Foreningen, blev undersøgt en for en, og der er da noteret, hvilket Beløb Foreningen har udbetalt for de i Skemaet nævnte Sygdomme, som man bestemt kunde gaa ud fra eller dog kunde formode vilde blive langsomt forløbende, kroniske. Det har naturligvis i nogle Til-